

RUKOUS

Armollinen Isä Jumala, Sinä soit palvelijallesi
piispa Álvarolle armon olla Kirkon
palveluksessa esimerkillisenä paimenena ja
Opus Dein perustajan, pyhän Josemarían,
uskollisena hengellisenä lapsena ja seuraajana.
Suo, että myös minä osaisin vastata uskollisesti
kristillisen kutsumuksen vaatimuksiin
muuttamalla elämäni kaikki hetket ja tilanteet
tilaisuuksiksi rakastaa Sinua ja palvella
Jeesuksen valtakuntaa. Kohota kirkkauteen
palvelijasi Álvaro, ja hänen esirukoustensa
avulla täytä minun pyyntöni... (pyyntö).
Aamen.

Isä Meidän, Terve Maria, Kunnia.

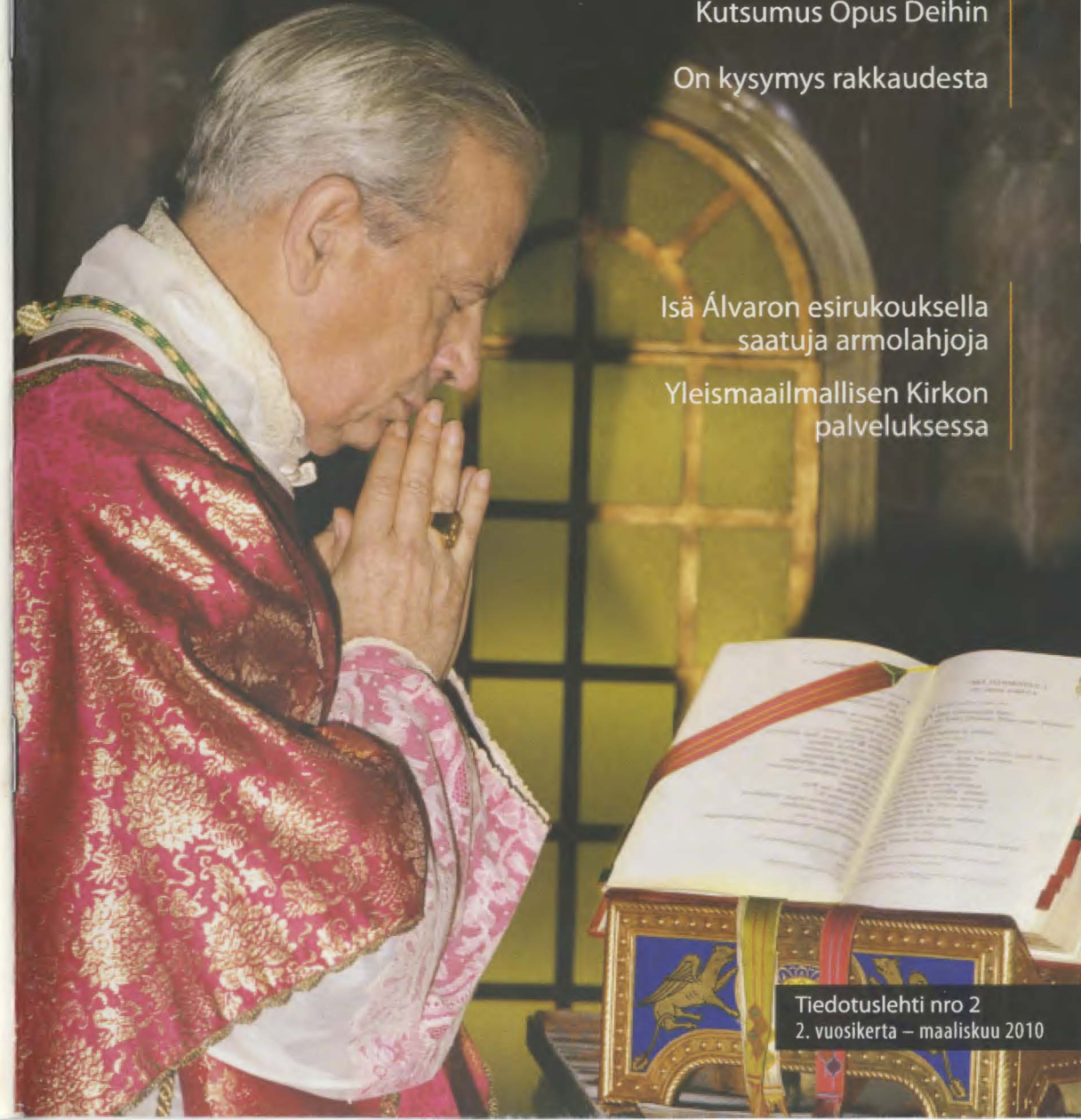
Tätä tiedotuslehteä jaetaan ilmaiseksi.
Jos haluat avustaa tuellasi julkaisun
aiheuttamissa kuluissa, voit tehdä
lahjoituksen seuraavasti:

Kulttuurin ja kehityksen
edistämisyhdistys ry
(Paraistentie 6, 00280 Helsinki)
Nordea 102330-235049
IBAN FI76 1023 3000 2350 49
BIC NDEAF1HH
Nordea 1023 Helsinki –Meilahti
Tukholmankatu 2
00250 Helsinki

Imprimatur:
Mons. Javier Echevarría,
Opus Dein prelaatti

zGraafinen suunnittelu: MCM S.r.l. - Firenze
Taitto: Chiara Reggiani

Álvaro del Portillo

Kutsumus Opus Deiin

On kysymys rakkaudesta

Isä Álvaro'n esirukouksella
saatuja armolahjoja

Yleismaailmallisen Kirkon
palveluksessa

Tiedotuslehti nro 2
2. vuosikerta – maaliskuu 2010

3 PÄÄKIRJOITUS

4 KUTSUMUS

7 RAKKAUS EUKARISTIAAN

10 UUTISIA

13 HANKKEITA

Piispa Álvaro del Portillo syntyi Madridissa 11. maaliskuuta 1914. Hän liittyi Opus Deiin vuonna 1935, jolloin hän toimi maa- ja vesirakennusinsinöörinä. Myöhemmin hän väitteli filosofian ja kanonisen oikeuden tohtoriksi. Del Portillo vihittiin papiksi 25.6.1944. Kaksi vuotta myöhemmin hän muutti Roomaan, missä hän työskenteli läheisesti Opus Deiin perustajan, pyhän Josemaría Escrivá de Balaguerin, kanssa. Hän palveli kirkkoa ahkerasti ja omistautui myös Pyhän Istuimen hänelle uskomiin tehtäviin, etenkin Vatikaanin 2. kirkolliskokouksen työhön. Pyhän Josemarían kuoltua vuonna 1975 del Portillo valittiin hänen seuraajakseen Opus Deiin johdossa. Paavi Johannes Paavali II vihki hänet piispaksi 6.1.1991. Toimiessaan Opus Deiin prelaattina hän oli äärimmäisen uskollinen perustajan hengelle, pyrkien ulottamaan kaikkialle maailmaan prelaturin apostolaattia ja kutsua pyhittyä jokapäiväisessä elämässä.

Aamulla 23. kesäkuuta 1994 – vain muutama tunti sen jälkeen, kun del Portillo oli palannut pyhiinvaellukselta Pyhään Maahan – Jumala kutsui luokseen tämän hyvän ja uskollisen palvelijan.

Samana päivänä Pyhä Isä, Johannes Paavali II, tuli rukoilemaan hänen maallisten jäännöstensä äärelle. Ne lepäävät nyt Opus Dei -prelaatin Rauhan Neitsyt Marian kirkon kryptassa Roomassa.

PÄÄKIRJOITUS

Herramme palvelija Álvaro del Portillo kamppaili vuosien ajan saavuttaakseen vahvan ja jatkuvan rukouselämän, minkä seurauksena Jumala soikin hänelle syvän ja läheisen suhteen itseensä. Isä Álvaro huudahti messun jälkeisessä kiitosrukouksessaan San Franciscossa, 9.2.1988: "Kuinka helppoa onkaan mietiskellä, kun sinä olet keskuudessamme, Herra, kun olet sielumme Aurinko ja suot meille elämän, jotta rakastaisimme sinua!"

Piispa Álvaro oli ehdottomasti sitä mieltä, että yhteys Jumalaan vaatii jokaista ihmistä vastaamaan armolahjojen vaikutukseen. Hän lausui tuona samana päivänä: "Herra, kuinka hyvä oletkaan antaessasi itsesi meille tällä tavoin! Haluamme olla uskollisia. Tahdomme vastata kyllä joka hetki, mutta tiedät heikkoutemme oikein hyvin. Anna meille voimaa, jotta kykenisimme alistamaan luonteemme ja ylpeytemme, kontrolloimaan tunteemme ja työskentelemään ahkerasti... ollen aina tietoisia rakkaudestasi. Näemme kuinka hyvä olet meitä kohtaan, ja tahdomme vastata antamalla sinulle itsemme kokonaan."

Lopuksi hän totesi: "Tempus breve est, aikamme sinun rakastamiseesi on lyhyt. Auta meitä käyttämään se hyvin, ettemme juuttuisi mitättömään kurjuuteemme, vaan seuraisimme sinua läheisesti... Jumalani, auta meitä ymmärtämään, että on arvokasta antaa elämänsä sinulle täydellisesti, koska sinä annat itsesi meille palkkioksi."

0 LIN AIVAN MYYTY

Pyhän Josemarián tapaaminen ja päätös omistautua Jumalalle Opus Deissä 7. heinäkuuta 1935.

Akateemisen vuoden 1934–1935 aikana Álvaro auttoi Pyhän Vincent de Paulin seuraa heidän työssään köyhien parissa. Jumala hyödynsi hänen anteliaisuuttaan köyhiä kohtaan ohjamalla hänet Opus Deiin. Hän tapasi isä Jose-

maría Escriván maaliskuussa, pian sen jälkeen, kun oli täyttänyt 21 vuotta.

Heidän välinen keskustelunsa oli lyhyt: ”Oletko Carmen del Portillon veljenpoika?”, isä Josemaría kysyi häneltä. Carmen del Portillo, joka

- Viereisellä sivulla: Jumalan palvelija vuonna 1937.
  - Alla: Álvaro Teresa-siskonsa kanssa.
  - Oikealla: Pyhän Josemarián teettämä metallinen kyltti, joka ripustettiin Akatemian oveen.
- ”Ensimmäinen yhteishankkeemme oli akademia, josta käytettiin nimeä DYA - ”oikeustiede ja arkkitehtuuri” (Derecho y Arquitectura) - koska siellä pidettiin kursseja näissä kahdessa aineessa, mutta meille nimi tarkoitti myös ”Jumalan ja rohkeus” (Dios y Audacia).*

Pyhä Josemaría
Mietiskely, 19.3.1975

tosiaan oli Álvaro'n tati, oli vuosia auttanut Sairaiden säätiön työtä, eli Pyhän Sydämen Apostolisten Naisten sosiaalista työtä. Isä Josemaría tunsi hänet oikein hyvin, koska hän oli toiminut Sairaiden säätiön kappalaisena vuosina 1927–1931. Isä Josemaría sopi tapaamisen Álvaro'n kanssa usean päivän päähän, mutta ei kyennyt pitämään siitä kiinni. ”Ohi meni,” tuumi isä Álvaro leikkiä laskien vuosia myöhemmin. ”Ilmeisesti hänet oli kutsuttu kuolevan henkilön vuoteelle, eikä hän voinut ilmoittaa minulle, koska en ollut antanut hänelle puhelinnumeroani. ”Kesän 1935 alussa Álvaro vieraili DYA:n opiskelukodissa Ferrazkadulla, missä isä Josemaría asui. Álvaro ajatteli, että olisi epäkohteliasta lähteä lomalle vähintään hyvästelemättä isä Josemaríaa. Tämä otti hänet vastaan tavanomaisella sydämellisyydellään, ja he keskustelivat varsin pitkään. Ennen pitkää he puhuivat rukouksesta. Isä Josemaría kyseli hienotunteisesti hänen perheestään ja ystävistään, ja ehdotti uusia näköaloja kristilliseen elämään ja muista huolehtimiseen. Lopuksi hän kutsui Álvaroa osallistumaan piiriin, joka pidettiin asunnossa seuraavana päivänä, sunnuntaina. Álvaro suostui.

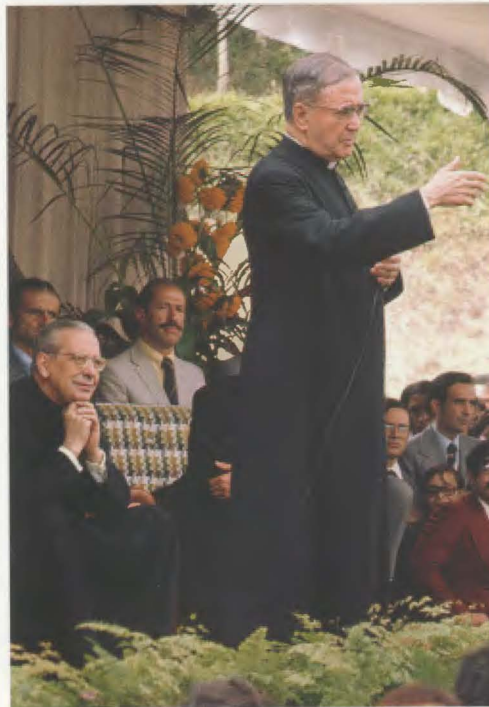
Oikeastaan Álvarolla oli sillä hetkellä ollut mielessä aivan toisenlaisia suunnitelmia. Hän oli halunnut hyvästellä isä Josemarián, koska hän aikoi

seuraavana päivänä lähteä perheensä kanssa lomalle Madridin ulkopuolelle.

Piiriin osallistuminen merkitsi tarkkaan laaditun suunnitelman muuttamista. Mutta hänen vahvasti yliluonnollinen elämäntapamuutoksensa ja

myönteinen vaikutelmansa pyhästä Josemaríasta johtivat hänet hyväksymään kutsun. ”Piirissä Isä johti mietiskelyä rakkaudesta Jumalaan ja Neitsyt Mariaan. Olin aivan myyty,” piispa Álvaro muisteli myöhemmin. Sinä sunnuntaina hän kuuli ensimmäistä kertaa selitettävän suurin piirtein, mitä Opus Dei oikeastaan oli. Samana päivänä hän päätti liittyä siihen. Oli 7. heinäkuuta 1935. ”Se oli selvästi jumalallinen kutsu, koska sellainen ajatus oli kaikkein etäisimpänä mielessäni... Ainoa suunnitelmani tuolloin oli tulla insinööriksi ja perustaa perhe.”

Siitä hetkestä alkaen tulevan piispa Álvaro del Portillon elämä osoitti jatkuvaa kasvua rakkaudessa Jumalaa ja Kirkkoa kohtaan, sekä yhä syvempää uskollisuutta hänen kristilliselle kutsukselleen Opus Deissä. Pyhä Josemaría otti henkilökohtaisen vastuun del Portillon ensimmäisistä askelista hengellisessä elämässä ja sen suunnan muotoutumisesta. Lisäksi hän opetti Álvaroa arkisesta elämästä otettujen esimerkkien avulla pyhittämään päivittäisen työnsä, muuttamaan sen Jumalan työvälineeksi ja tilaisuudeksi palvella muita.

Isä Joaquín Alonso

- Ylhäällä: Isä Álvaro vuonna 1954 pyhän Josemarían ja isä José Luis Masotín kanssa.
- Keskellä: Kolme ensimmäistä Opus Dein jäsentä, jotka piispa Eijo y Garay on juuri vihkinyt papeiksi.
- Alhaalla: Jumalan palvelija Álvaro kuuntelemassa tarkkaavaisesti pyhää Josemaríaa juttelutuokiossa Venezuelassa vuonna 1975.

• Viettämässä Pyhää Messua Enkelin Ilmestymisen kirkon grottossa Nasaretissa, 15. maaliskuuta 1994

ON KYSYMYS RAKKAUDESTA

Pyhä Eukaristia oli hänen sisäisen elämänsä perusta ja keskipiste päivästä toiseen

Isä Álvaro uudisti pyhän Ristin Uhrin viimeistä kertaa elämässään viettämällä Messua Yläkeran huoneen kirkossa Jerusalemissa. Tilaisuus oli Jumalan hellä lahja hyvälle ja uskolliselle palvelijalleen. Muutamia päiviä myöhemmin monsignore Javier Echevarría, joka seurasi Del Portilloa Opus Dein prelaattina, muisteli kyseistä Messua: ”Voin vakuuttaa teille, että hän eli sitä hetkeä todella syvästi, hulluna rakkaudesta.”

Kautta koko elämänsä isä Álvaro pyrki kasvattamaan rakkauttaan Eukaristiaan ja välittämään tätä rakkautta sanoillaan ja esimerkil-

lään kaikkiin ihmisiin ympärillään. Jokaikinen päivä -- aina hänen viimeiseen päiväänsä maan päällä -- oli hänelle tilaisuus kasvaa tässä kutsuksessa, pyhän Eukaristian nälässä. ”Jumala on loputtoman väkevä, loputtoman kaunis. Emme voi kuvitella millainen Hän on. Kauneinkaan musiikki, ylevinkään sinfonia, säkenöivimmät värit, koko maailma, koko maailmankaikkeus ei ole mitään hänen rinnallaan. Ja tämä Jumala, äärettömän suuri, äärettömän voimakas, äärettömän kaunis, on kätkeyntynyt leivän muotoon, jotta me voisimme

lähestyä häntä luottamuksella.”

Nämä piispa Álvaro sanat osoittavat selkeästi hänen intohimoista rakkauttaan Eukaristiaa kohtaan, rakkautta joka johti hänet jäämään tuntien ajaksi rukoilemaan tabernaakkelin edessä sekä viettämään liturgisia seremonioita mitä suurimmalla kunnioituksella. Hän aina huolehti siitä, että palvontaan käytetyt paikat ja esineet olivat mahdollisimman arvokkaita, ja hän oli syvästi murheellinen saatuaan tietää, että pyhää Eukaristiaa oli loukattu tai kohdeltu arvottomasti.

Isä Álvaro ilmaisi rakkautensa Jeesuksen Siunattua Sakramenttia kohtaan jatkuvasti pienten yksityiskohtien kautta. Kun hän sai kerran lahjaksi pienen pullollisen kallista hajuvettä, hän antoi ymmärtää, että aina kun Opus Dein keskustalon Helluntaikappelia siivottiin, tippa tuoksua tuli jättää sinne. Hän oli hyvin onnellinen nähdessään aikoinaan palvontaan käytettyjä liturgisia esineitä ”pelastettavan” ja kunnostettavan, ja hän ilmaisi lämpimän kiitollisuutensa niille, jotka auttoivat tässä ponnistelussa. Hän oli vakuuttunut, että kii-

- Palla jota piispa Álvaro käytti viettäessään viimeistä Messuaan Yläkerran huoneen kirkossa Jerusalemissa, 22. maaliskuuta 1994. Se on valmistettu luonväriseillä silkillä koristellusta brokadista. Keskellä on medaljonki, joka esittää pyhää Joosefia Jeesus-lapsi käsissään.

Muistellessaan tuota Messua pari päivää myöhemmin, isä Javier Echevarría huomautti: Hän vietti Messua hyvin hartaasti. Saattoi huomata jonkin verran väsymystä, joka johtui fyysisestä uupumuksesta, vaikka ehkä se johtui myös tuon pyhän paikan herättämistä vahvoista tunteista.

- Jumala pyytää ja vaatii jokaista meistä olemaan eukaristisia sieluja, jotta voisimme pyhittää työmme ja kaiken toimintamme keskellä maailmaa. Jos näin teemme, Hän lupaa vetää kaiken itseään kohti. Hän toteuttaa sen, jos olemme uskollisia. Siksi emme koskaan saa unohtaa sitä, että pyhyden vaikutus ulottuu paljon laajemmalle kuin omaan ympäristöömme ja tapaamiimme ihmisiin: se ulottuu kaikkialle maailmaan, jokaiseen sieluun. Emme saa pienentää antautumisemme laajuutta, emmekä mitata sen tehokkuutta vain niillä hedelmillä, jotka ilmestyvät välittömästi. Jumala antoi Isämme nähdä, (...) miten Kristus voittaa, vetäen kaiken itseään kohti. Myös me voimme ja meidän tulee katsoa uskon silmin Kristuksen voittoa aina, kun todella asetamme Hänet työmme huipulle. Meidän tulee osata olla vaativia itsemme kanssa tässä pyrkimyksessämme - ilman tekosyitä ja joka päivä.

Kirje, 1.3.1991

- Lapseni, meidän tulee olla Eukaristisia sieluja; muutoin emme saa aikaan mitään hyvää. Eukaristisia sieluja, kontemplatiivisia sieluja keskellä maailmaa, niin että sydämemme laajenee kohti Jeesusta, sillä... Hän on magneetti, joka vetää meitä puoleensa, elämän lähde, Valo pimeydessä - liikuttaja, joka vie meidät oikeaan satamaan.

Mons. Álvaro del Portillo
Mietiskely, 20.7.1986

- Rakastakaa syvästi Jeesusta Eukaristiassa. Näin harjoittamme uskoa hänen todelliseen läsnäoloonsa, joka saa meidät tekemään runsaasti hengellisiä kommuunioita, jolloin rakkauden hyveemme kasvaa. Samaan aikaan täytymme toivolla. Kaikki kolme teologista hyvettä ovat läsnä. Jumala on niin hyvä, että Hän on odottanut meitä 2000 vuotta - odottanut, että syntyisimme ja tulisi aikamme ottaa vastaan ensimmäinen kommuuniomme; ja yhä Hän odottaa jokaista sielua, aina aikojen loppuun saakka. Se on todellinen rakkauden ihme!

Mons. Álvaro del Portillo
Mietiskely, 25.11.1984

tos heidän arvokkaan työnsä, kansan kunnioitus Eukaristiaa kohtaan elpyisi ja yhä suurempi määrä ihmisiä ympäröisi ja rakastaisi Herraamme. Salvador Bernal, joka eli tämän Herran palvelijan vierellä jonkin aikaa, kuvaili kirjassaan *Recuerdo de Álvaro del Portillo* (Álvaro del Portillon muisto): ”Hänen Messunsa teki minuun vaikutuksen ennen kaikkea sen vahvuudessa konsekraation hetkellä: kuinka hän lausui sanat keskittyneesti, samanaikaisesti luontevasti ja juhlallisesti, kohotti Ruumiin ja Veren katse kunnitettuna Eukaristian muotoihin ja kädet kohotettuina mahdollisimman korkealle – tunsin maan ja taivaan miltei fyysisesti kohtaavan tällä sanoinkuvaamattomalla hetkellä –, ja miten huolellisesti hän polvistui,

Pyhän Josemarian vanhaa neuvoa noudattaen.” Isä Álvaro itse kirjoitti: ”Pyhä Messu on yliluonnollisen elämän perusta, ja siis se on sielunne ikuisen nuoruuden lähde. Yritän rakkaan Isämme tavoin nousta alttarille joka päivä, tahtoen samaistua Jeesukseen (...) ja toistaa jumalallisen Ristin Uhrin rakastuneen ihmisen innolla. Pyrkikää kokemaan Messu tällä tavalla, tyttäreni ja poikani. Vaikka vuodet vierivät, olette aina nuoria Rakkauden ikuisen nuoruuden vuoksi.” Isä Álvaro oli aina rakkaudessa nuori - myös siksi, että hän pyrki tekemään tabernaakkelista elämänsä kiinnkohdan ja keskipisteen, puhuen Jeesuksen kanssa Leivässä ja Sanassa, Eukaristia-ssa ja rukouksessa. Hän pyrki olemaan eukaristinen sielu ja muuttamaan kaikki eukaristisiksi sieluiksi.

Lisätietoja Álvaro del Portillosta:
www.opusdei.fi

Isä Carlo Pioppi

I SÄ ÁLVARON ESIRUKOUKSELLA SAATUJA ARMOLAHJOJA

Työpaikka

Ystävänäni oli etsinyt työtä jo usean kuukauden ajan. Eräs toinen henkilö ehdotti hänelle, että hän uskoisi rukouksen Don Alvaron välitettäväksi, ilman että itse olisin tiennyt siitä. Muutaman päivän kuluttua, ennen erästä työhaastattelua, kysyin häneltä tästä asiasta. Hän kertoi, että oli pyytämässä Monsignore Alvaron esirukousta haastattelua varten. Vastasin hänelle, että siinä tapauksessa minäkin pyytäisin Don Alvaroa rukoilemaan hänen puolestaan samasta asiasta. Samana päivänä hän tuli luokseni, ja kertoi minulle sopineensa kyseisessä haastattelussa palkkaamisestaan. Hän oli hyvin yllättynyt, sillä moni muukin oli hakenut tätä työpaikkaa.

C.V., Almaty, Kazakstan

Kaikki tapahtui 22.–23. maaliskuuta

Olen osallistunut Opus Dei -prelaturin retiriitteihin Lontoossa usean kuukauden ajan. Eräänä päivänä otin mukaani piispa Álvaro del Portillon rukouskortin. En tuolloin tiennyt hänestä juuri mitään. Maanantaina, 22. maaliskuuta, vietettyäni jonkin aikaa rukouksessa, otin esille isä Álvaro'n rukouskortin. En kuitenkaan lukenut sen sisältämää rukousta, vaan katsoin hänen valokuvaansa ja sanoin hänelle: ”Isä Álvaro, äskettäin Jumala johdatti minut prelaturisi luo, ja pyhä Josemaría auttaa minua paljon kaikessa. Mutta en vielä tunne sinua kovinkaan hyvin. Prelaturin jäseniltä olen kuullut, että pyhimykseksi julistamisprosessisi on alkanut, mutta en ole kääntynyt esirukouksesi puoleen.” Olin jonkin aikaa etsinyt työtä, mutta sillä hetkellä en pyytänyt häneltä työtä tai muutakaan tukea. Halusin vain puhua hänelle ikään kuin hän olisi läsnä. Seuraavana päivänä, tiistaina 23. maaliskuuta - juuri piispa Álvaro'n kuoleman vuosipäivänä, kuten myöhemmin sain kuulla - sain sähköpostitse työtarjouksen, josta olin aiemmin hetken hämmennyksessä kieltäytynyt. He kertoivat minulle, että minun olisi alettava työ tietyssä päivänä lähitulevaisuudessa. Se ei voinut pitää paikkaansa, koska en ollut ottanut tarjousta vastaan ja jonkun muun olisi pitänyt ottaa se. Näytti siltä kuin en koskaan olisi kieltäytynytäkään. Soitin heille heti ajatellen heidän erehtyneen.

He kuuntelivat minua hyvin sydämellisesti ja vahvistivat, että he halusivat minun tulevan

heille töihin. En ollut toipua yllätyksestäni. Olen täysin varma siitä, että piispa Álvaro oli rukoillut puolestani.

G.E., Surrey, Englanti

Pieni tyttö oli hyvin sairas ja lääkärit olivat lakossa

Kaksi kuukautta sitten eräs työntekijämme synnytti neljännen lapsensa. Pari päivää ennen kastetta työntekijä soitti minulle, ettei hän voisi tulla töihin, koska lapsi oli hyvin sairas.

Lapsi oli saanut vakavan virustulehduksen, joka oli viikonlopun aikana pahentunut. Hänet oli vietävä kylää lähellä olevaan sairaalaan.

Koko maassa oli meneillään lääkärilakko, joten lasta ei otettu lähisairaalaan eikä kaupunginsairaalaan. Päätimme viedä hänet yksityisklinikalle, jossa hänellä diagnosoitiin keuhkoputkentulehdus. Hänelle määrättiin erilaisia hoitotoimenpiteitä ja useita lääkkeitä.

Lääkäri sanoi, että lapsi olisi saatava hoitoon, jotta tauti ei johtaisi keuhkokuumeeseen puhkeamiseen. Mutta lakko jatkui yli viikonlopun eikä lapsi saanut lääkärin hoitoa.

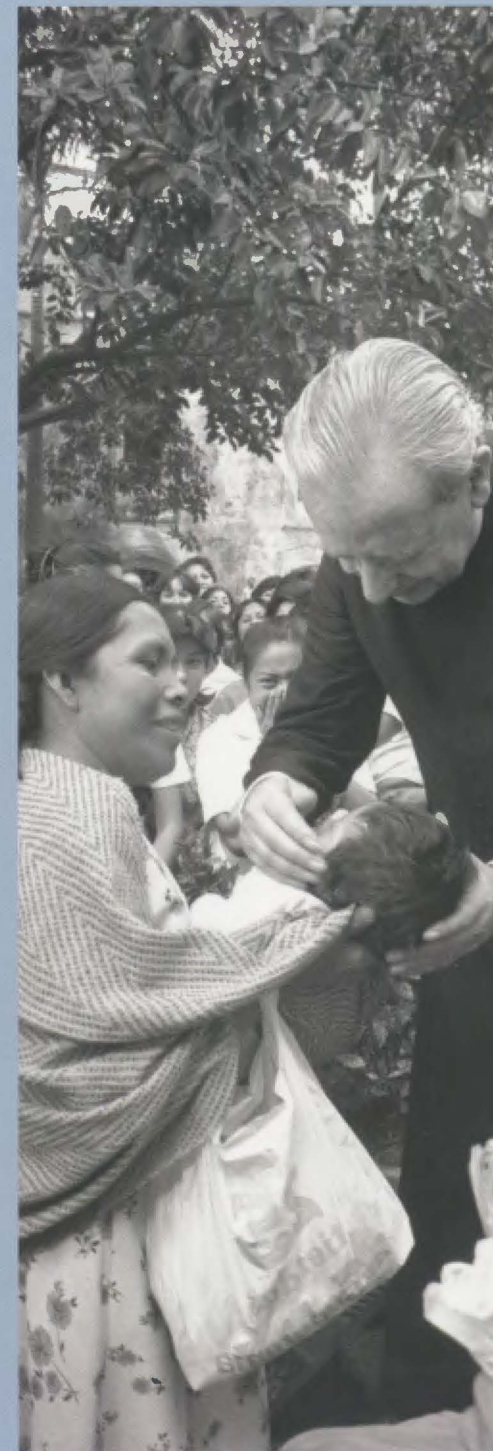
Maanantaiaamuna kyseinen työntekijäni soitti minulle kertoakseen, että lapsi oli vielä huonomassa kunnossa ja hänen hengityksensä oli käynnynyt ahtaaksi.

Lapsi kykeni hädin tuskin hengittämään, eikä hän ollut syönyt kahteen päivään vaikean yskän vuoksi.

Pyysin Jumalaa suojelemaan lasta.

Aloin rukoilla isä Álvaro'n esirukousta, jota toistin uudestaan ja uudestaan pitkin päivää.

Kello viisi iltapäivällä työntekijäni soitti uudelleen. Hän kertoi, että palattuaan kylästä kotiin ensimmäisen soittonsa jälkeen, lapsi olikin jo

paljon paremmassa kunnossa. Pieni tyttö oli yllättäen alkanut hengittää jälleen säännöllisesti ja oli vieläpä halunnut syödä jotain. Vain lievä yskä oli enää jäljellä. Olimme varmoja, että Jumala oli pelastanut lapsen hengen.

M.T.J., San Salvador, El Salvador

Hän auttoi minua löytämään autoni avaimet

Eräänä aamuna menin lenkille läpi "Hülser Wegin", joka on suuri metsä Krefeldin lähellä. Panin auton avaimet lenkkeilypukuni taskuun ja aloin juosta metsän läpi pitkin ruohoisia polkuja. Suunnilleen reittini puolivälissä huomasin, etteivät auton avaimet enää olleet taskussani. Olin kadottanut ne. Harmittelin itsekseni sitä, etten ollut sulkenut taskuani kunnolla, ja aloin palata jäljilleni, rukoillen samalla apua isä Álvarolta. Tajusin pian, että olisi lähes mahdotonta löytää avaimia niin paksussa ruohikossa. Kuitenkin sen jälkeen, kun olin kulkenut noin kolme kilometriä, astuin jonkin kovan esineen päälle. Siinä olivat autoni avaimet, lehtien ja oksanpätkien keskellä. Olen varma, että olen isä Álvarolle kiittolisuudenvelassa tästä pienestä palveluksesta.

G.K., Kempen, Saksa

LEISMAAILMALLISEN KIRKON PALVELUKSESSA

Pontificia Università della Santa Croce (Paavillinen Pyhän Ristin yliopisto) aloitti toimintansa Álvaro del Portillon kannustamana vuonna 1984

"Vuosien kuluessa – Jumalan armolahjojen ja meidän kaikkien ponnistelujen voimalla – se tulee kantamaan kypsää hedelmää sekä Roomassa että kaikkialla maailmassa. Voimme unelmoida, sillä Herramme aina osoittaa unelmamme liian pieniksi. Olette uranuurtajia ihmellisessä seikkailussa, joka on sekä inhimillinen että yliluonnollinen. Se tulee tekemään – toistan itseäni tarkoituksella – suunnattoman

vaikutuksen vuosien kuluessa. Meidän täytyy toteuttaa se hyvin ja toivoa, että se olisi tulevan yliopiston siemen."

Aika on tehnyt todeksi nämä piispa Álvaron sanat, jotka hän lausui jo vuonna 1984. Tuolloin alkoi akateeminen toiminta, jota kutsuttiin nimellä Ateneo Romano della Santa Croce (Pyhän Ristin Roomalainen Ateneum).

Siemen iti ja kasvoi suureksi ja runsashedelmäi-

seksi puuksi, joka palvelee yleismaailmallista kirkkoa ja paikalliskirkkoja kristinopin ja Kirkon lain opiskelun ja opetuksen kautta. Niin isä Álvaro totesi vuonna 1984 vielä ensiaskeleitaan ottavasta aloitteesta.

Ateneum muutettiin paavilliseksi yliopistoksi vuonna 1998, jolloin Opus Dein nykyinen prelaatti toimi sen kanslerina. Pyhän Josemarían toinen unelma tuli täten todeksi – isä Álvaro'n uskolisuuden ja Jumalan armolahjojen ansiosta.

Nykyään Santa Crocen yliopistossa on neljä tiedekuntaa: filosofinen, teologinen, kanonisen oikeuden ja viestinnän tiedekunnat. Lisäksi siinä toimii Istituto Superiore de Scienze Religiose (Uskontotieteiden Ylempi instituutti). Yli 5000 opiskelijaa on jo valmistunut yliopiston luentosaleista.

Kuten paavi Johannes Paavali II on sanonut, Kirkon toivo 2000-luvulla perustuu niiden monien miesten ja naisten ponnistusten moninkertaiseen vaikutukseen, jotka ”pyrkivät etsimään ja edistämään totuutta älyllisellä rehellisyydellä ja Jumalan ilmoitusta kunnioittaen.”

Piispa Álvaro ei pannut liikkeelle ainoastaan yliopistoa, vaan myös muita siihen liittyviä laitoksia. Eräs niistä on pappisseminari Sedes Sapientiae. Siinä asuu seminaristeja, jotka tulevat eri maista piispojensa lähettiminä opiskelemaan

- Ajattelen myös kaikkia teitä, joilla on vastuu pappien kouluttamisesta sekä akateemisella tasolla että pastoraalisesti. Teidän on pidettävä erityisesti huolta niiden filosofisesta kouluttamisesta, jotka tulevat julistamaan evankeliumia tämän päivän ihmiselle, ja vielä enemmän niiden, jotka aikanaan omistautuvat teologiseen tutkimustyöhön ja opettamiseen. (...) Emme saa unohtaa suurta vastuuta sen opettajakunnan asianmukaisesta valmistamisesta, joka saa vastuulleen filosofian opettamisen pappisseminareissa ja kirkollisissa tiedekunnissa. Tällainen opetustehtävä edellyttää luonnollisesti, että opettajille annetaan tehtävää vastaava tieteellinen koulutus. Koulutuksen on edettävä järjestelmällisesti esittäessään kristillisen tradition suuren perinnön, ja sen on otettava huomioon kirkon ja maailman ajankohtaiset tarpeet käyttäen asiaankuuluvaa erottelua.

Johannes Paavali II, Kiertokirje Fides et Ratio, 105

Lisätietoja Paavillisesta Pyhän Ristin yliopistosta:
www.pusc.it

Santa Crocen yliopistossa.

Se syntyi pienenä, kuten kaikki tähän maailmaan tullessaan, mutta täynnä elinvoimaa.

Lukuvuonna 2004–05 – eli 20 vuotta sen jälkeen, kun isä Álvaro lausui yllämainitut sanat – oli yliopiston kirjoissa jo 1335 opiskelijaa 65 eri maasta. Useissa maissa on perustettu järjestöjä, jotka vetävät monia ihmisiä osallistumaan tähän seikkailuun tukemalla yliopistoa taloudellisesti. Eräs niistä on Centro Académico Romano Fundación, joka on toiminut yli 15 vuotta kaikkialta maailmasta tulevien lahjoitusten siivittämänä. Piispa Javier Echevarría, Opus Dein nykyinen prelaatti, kiitti yliopiston taloudellisia tukijoita hiljattain seuraavin sanoin: ”Ilman heidän pientä tai suurta apuaan, joka on aina Jumalan rakastamisen ja papiston kunnioituksen hedelmää, emme voisi saada aikaan sitä hyvää, jota teemme Kirkon palvelemiseksi.”

• Paavillinen Pyhän Ristin yliopisto sijaitsee Palazzo dell'Apollinarella

- Sedes Sapientiae on kansainvälinen pappisseminari, joka kouluttaa Roomaan kaikkialta maailmasta tulevia seminaristeja. Sedes Sapientiae oli eräs pyhän Josemaría Escriván unelmista, sillä hänen rakkautensa Kirkkoon ja Paaviin liikutti häntä tahtomaan pystyttää Pietarin Istuimen yhteyteen seminaarin pappien koulutusta varten. Jumalan palvelija Álvaro del Portillo teki tästä toiveesta totta. Sedes Sapientiae sijaitsee pyhän Pascual Bailonin konservatorion vanhassa rakennuksessa Trasteveren kaupunginosassa. Piispat lähettävät sinne opiskelijoita, jotka palaavat alkuperäisiin hiippakuntiinsa saatettuaan kirkolliset opintonsa päätökseen. Elämää seminaarissa hallitsee luottamuksen ja vapauden, järjestyksen ja veljeyden ilmapiiri, sekä ahkera opiskelu ja hartaus.